

החיים והמוות ביד הלשון ונידויו של כלבו

ישנם בעולם המון אנשים פרימיטיביים. הם משתמשים למלחמת הקיום בשכל, בצפרנים, בשיניים, באגרופים, או באבא שלהם. אבל אני כלב תרבותי — אני משתמש בלשון. ואני אומר לכם, שהדבר הכי חשוב בחיים זה לדעת ללקק. בעלי הוא איש חביב מאד. על כל קילו בשר אני מלקק את רגליו שלוש פעמים. את הבשר הוא אוכל, והוא מאושר באדם. הוא יודע שבכל העולם יש יצור אחד נאמן לו, והוא מפתח בן בחוג ידידיו. לפעמים אני נובח על השכנים, ובעלי מרגיש רגש בטחון עצום.

יש לי לשון מחוּפּפּסת מאד. עם כל לקיקה שאני מלקק, אני מקלף מבעלי רצועת עור. אתמול הגעתי כבר עד העצם. אבל בעלי מאושר ומתמוגג ממסירותי, ונותן לי בשר בלי גבול. ועל זה כבר נאמר בתנ"ך של הכלבים: לשון רכה תשבר גרם. הב הב הב!

המשכיל בעת היא ידום

כולנו יודעים יפה מאד שהיום אין כבר מה להגיז. כל מה שרע כאן, יודע אפילו לנהיג הטכני, ואפילו לטפסים ברחוב ליליינבלום. היום כבר פשוט בושה לאדם תרבותי לגלות מה לא בסדר כאן — כמעט כמו לספר בדיחה ישנה. וזוהי הסיבה שאנשים משכילים, שתימדי שתקו או אמרו שהכל בסדר, שותקים ביחוד עכשיו — וביחוד כשיש על זה פסוק בתנ"ך (ראה לותרת). נשאלת אם כך השאלה — מדוע גם אני לא שותק? על זה יש לי כמה תשובות. א: מה אכפת לכם, לעזאזל? אתם לא מחויבים לקרוא. ב: אם לא יועיל — לא יזיק, או — אם לא יזיק — לא יועיל. איך שאתם רוצים.

ג: כל זמן שאני עוד כותב, סימן שעוד לא כל כך גרוע. ד: כל זמן שהמצפון לא נותן לי מנוחה מפני שגרשתי את האנגלים, אני חייב להתייטר. ה: משלמים לי געד זה.

משפט אדם שעשה לדעתו מעשה שהזיק ל- צבור. לכן הסעיף עצמו עלול להיות מזויז.

עיתונות

מאת כתבנו המיוחד

כל עתון מכובד בעולם אינו סומך על מי קורות האנדרומדיה השיגרתיים, מחזיק כתבים מיוחדים בנקודות רבות ככל האפי שר על פני כדור הארץ. עובדה זאת יור עה גם לכמה עתונים ישראלים מכובדים, המודגשים את כבודם עלידי החזקת שניים שלושה כתבים כאלה בכירות העולם. ההב דל הקטן רעוק רץ בכך שכתבי העתונות הישראלית צריכים, בדרך כלל לכסות מדי נות שלמות או אפילו יבשות שלמות, מחו סר אפשרות תקציבית להחזיק מספר גדול יותר של כתבים, וכל זאת עליהם לעשות לעתים קרובות תוך כדי החזקה במישרה אחרת, כדי לפגנס את עצמם.

מוכן שבתנאים אלה עבודתו של הכתב איננה אלא מקרית. מצטמצמת בעיקר בקרי את העתונות המקומית והעתקת אותו חלק של תוכנה, הצריך לעניין את הקורא היש ראל, לטופסי-מיקרוס יקרים. עד מהרה קונה הכתב לעצמו את ההרגשה, כי מדינת ישראל איננה אלא סרובינגיה נידחת שאין בה אלא קוראי עתונות מקומית, שולח ידי עות שהגיעו מזמן בצניורות אחרים.

61 דולאר = 300 פרוטה. דוגמה בולטת למצב עניינים זה אירעה בשבוע שעבר כי אשר פירסם הארץ ביום 1 בעמודו הראשון, תוך הדגשת מיוחדת להארץ, כתבה של שליחו בארצות-הברית, אלהו סלפטר. הי כתבה, שפרס למשכורת הכתב עלה לעתון ולאוצר הישראלי, 61 דולאר (כל מלה ה מועברת בטלגרף אלחוטית מארצות-הברית לישראל עולה לפי תעריף העתונות דולאר אחד), ספרה בהפתעה רבתי כי בשבועון טיים התפרסם מאמר על תוכנית המים הי מצטיין, שלא כרגיל, בנימה ידידותית ליש ראל.

ייתכן שידיעה זאת היתה באמת רבת חשיבות והיה עליה להיכנס לעמוד הראי שון. אולם במקרה זה כדאי היה שכתב הארץ בתל-אביב ימסור אותה, לאחר שהוציא לי צורך זה 300 פרוטה בלבד. כי גליון הטיים שבו התפרסם המאמר הופיע בבוקר הייב הקודם, יום ה', בבל דוכני העתונים ישי ראל.

לפי דרישה מפיץ טיים בישראל, שדרש להקדים את משלוח העתון כדי שיופיע ב שוק בעת ובעונה אחת עם פרונספיגי הי עתון-האח האנגלי של העולם הזה שתפוצתי החלה מגיעה לממדים מדאניים.

שה שפני נסיון, לראשונה במדינת ישראל, כשהיועץ המשפטי קם נגד:

● עורך-הדין דוד גנור על אשר ערך סכס נשואין במשרדו (העולם הזה 763).

● אגד, מכיוון שהשבית את התחבורה למשך מספר שעות, אחרי שמת בתחנה ה מרכיזת בתל-אביב הסדרן סגל.

● יצחק בן-ישי, עורך-דין שמילא את בקשתו של מהנדס אחד, רשם אגודת מהג דסים ששמה לה למטרה להסדיר בעיות ה מקצוע בארץ לבחון ולתת תעודות, מכיוון שלא קיים חוק האומר כי מהנדס זקוק ל תעודה ממשלתית, כך שבאופן תיאורטי יכול כל אדם החושב עצמו מוכשר לכך, ל קבל עבודות כמהנדס. את התעודה הראשו נה קבל המהנדס עצמו כשעליה חתומים שניים מעובדיו, פקיד ופקידה, ועורך-דין בן-ישי, כיועץ המשפטי של האגודה.

שדוש דעות. אחרי ישיבות מרובות מצא בית-המשפט המחוזי את גנור ואגד אשמים, קנס את הראשון ב 50 ל"י, את ה שני ב 200. בן-ישי זוכה.

גנור ואגד מהרו להגיש ערעור על ההר שעה לבית המשפט העליון. לעומתם מהר גם היועץ המשפטי, הגיש ערעור על זכויו של יצחק בן-ישי.

השופטים העליונים משה זילברג, דויד גוייטין וזלמן שניאור חשין, לא תירצו פסק דין אחיו. הם פרשו את הסעיף כל אחד כי זרכו.

זילברג פסק כי הכונה במונח "צבורי" היא לציבור במובן המדינה, למחלקות ה ממשלתיות. למשל, לפיו גרם גנור ל" מחלקת רשום התושבים הממשלתית, כיוון שמקרים רבים דומים היו. משבשים את רשי מותיה.

לפי אותו קו גם זוכה את אגד.

גוייטין החזיק בדעה שהזיק צבורי הוא היזק לציבור בתור צבור. הצבור לא ניוזק מפעולתו של גנור. למי זה איכפת אם זוג רוצה להנשא במשרדו? לעומת זאת גרם אגד היוק לציבור בזה שלא הסיעו באותו יום.

חשין הכליל את דעותיהם של זילברג ו גוייטין, הרשיע גם את גנור וגם את אגד.

בנקודה אחת, היו שלושת השופטים העל יונים תמימי דעים: ביחס לסעיף 105 עצמו, לפיו, מסתבר, יכול כל איש חוק לתבוע ל

על דעה זהה של משרד המשפטים, ראה תצפית.

צעד ראשון. החדשה האמיתית מנצרת לא היתה השבוע בחירת ראש העיר. בהו דעה לא מובלסת בעיתוני הערב הודיע שר הפנים ישראל רוקח על פתיחת חקירת ה מאורעות שזעזעו את נצרת לפני חודש ה עולם הזה 671).

היה זה בדיוק יומיים לאחר התביעה ה נשנית של העולם הזה (873) לתגובה ממ שלתית ופתיחת חקירה ששר הפנים ביקש את הממונה על מחוז הצפון, שלמה הר אבן:

● לחקור את התפרעות ההמון שמנעה את הופעתם של חברי המועצה בכניון ה עירייה.

● לגלות את האיש או האנשים האחר אים להבאת כנופיות כפריים מאורגנות לנ צרת, למסירת התפרעות, שוד והצתה.

חקירה פומבית היתה יותר הולמת את פרשת נצרת. אך צערו של שר הפנים הוכיח לפחות, כי הבין שאי-אפשר לעבור לסדר היום על מה שקרה בנצרת.

אבא: מכים אותי!

סרן אברהם הוו נסע בגימי הירוק שלו ל ביתו, במעלה הכביש הראשי של נצרת. אתו במכונית נסעו אשתו, לילי, ובנו, דני בן ה 5, שחזרו מביקור של ערב שבת.

פתאום, ראה הוו מולו שורה של צעירים שחסמו את הכביש. צעדו בהפגנה. הסרן בי קש לפלס לעצמו דרך. אותו רגע נשמעה מפנים המכונית, צעקת הבן: "אבא, מכים אותי!"

הוו עצר מיד את הגימי, קפץ מהנוצה. למ רות שהיה לבוש אורחיתו, הכירו אותו כל הנוכחים היטב, מתוך עבודתו הממושכת ב משרד המושל הצבאי בנצרת. אולם גם הוו תו וגם דרגתו לא עמדו לו. המפגינים קבו צת צעירים קומוניסטיים, התנפלו עליו.

אשתו וילדו של הוו נמלטו אל מרכז ה עיר, הועיקו את המשטרה. כשהופיעו ה שוטרים, מצאו את הסרן שותת דם, פצוע בראשו, צלעותיו שבורות. המשטרה עצרה מיד כמה מהמתקיפים.

מעצב עד לדין. אותו לילה עברו חול יות שוטרים בסמטות נצרת, דפקו מדי פעם בדתות, יצאו כשהם מובילים אורח מתמר מר, שהמשטרה חשדה בו להיות מעורב ב תקרית של הערב.

14 העצורים שנלקחו למשטרה, הושמו במעצר אדמיניסטרטיבי, שייארך עד שיועמ דו לדין צבאי. לא היה ברור מדוע אי-אפשר היה להעמידם לדין מייד, להביא את האש מים על עונשם, לשחרר את החפים מפשע.

חוק

ההיזק המזיק

סעיף 105 מפקודת החוק הפלילי אינו ידוע ביותר. הוא קובע כי כל אדם העושה מעשה העלול לגרום להיזק צבורי עובר עבירה. בשבוע שעבר הופעל סעיף 105 על שלו

זיר בכר את שני המיליון, אך הם נעלמו, יותר מאוחר איך-שהוא. תמיר סבר אחרת: הכסף נשאר בידי בכר, ששיחף את קסטנר בציור. כדי למנש שותפות זאת נאלץ קסט נר להציל את בכר וזה מסביר את הצהרתו בשבועה (לטובת בכר) בנירנברג.

רפאל לא זכר או, לפחות, לא זכר הי טב את פרשת הדולרים. הוא ניצל את מעמ דו כעד הגנה, השתמש מכל תשובה ברי רה. מצבו של תמיר היה קשה: הוא לא היה רשאי לחקור את עדו של חקירת שתי וערב, לנסות להוציא ממנו את האמת.

גונג. אך כשהגויס רטאל בתשובותיו ה לא-מניחות-את-הדעת מהר תמיר לנצל את ההזדמנות, ביקש להכריז את רפאל כעד עיין. התנגד היים כהן: "לו ידע ידידי המלומד את מלאכתו היה משיג תוצאות מניחות את הדעת מעדיו הוא."

השיב תמיר: "אכן, אינני יודע את מלאכ תי. ולכן עמדתך במשפט זה היא כל מז הירה."

אחר שהצחקו באולם בית-המשפט שכך הכריז השופט על רטאל כעד עיין. בתור שכזה נאלץ לאשר, בחקירת שתי וערב ש נמשכה שעתים, את גרסת תמיר: הכסף היה בידי בכר.

בעובדה מרשיעה זו לצלל הגונג, הודיע על קץ הסיבוב השלישי, אחר ששים ישי בות דרמטיות, הלוחמים חזרו לפינותיהם, ייפגשו בעוד שלושה שבועות לסיבוב הסופי: הסיכום. ורק לאחר מכן ירים ה שופט את יד אחד הצדדים.

נצרת

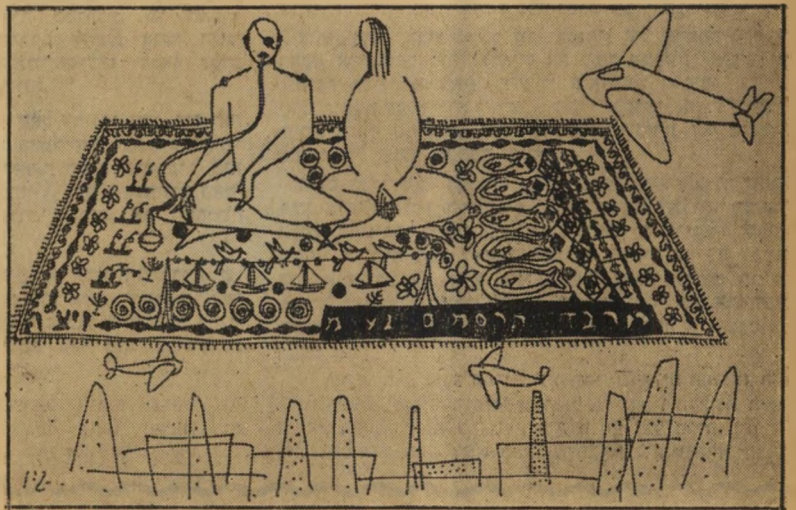
בחירת "הוק"

בהתכנס 15 חברי המועצה באולם המוע צה הזעיר ידעו כי כבר נמצא ראש עיר לנ צרת. זה שבועות היה ברור כי אמין גר גורה המלומד ושב-השיעה, 64 ח"כ ה כנסת הראשונה. המכונה על-ידי רוב אנשי נצרת הזקן, היה בעל עמדת המפתח במאבק על ראשות העיר.

מה שלא היה ברור עד הרגע האחרון כמ עט: מי יצביע בעד גירורה לכשיסכים להעלות את מועמדותו? הבעייה לא היו הקולות הדרושים כי אם העובדה ששני ה צדדים, המפלגה הקומוניסטית והסיעות ה לא-קומוניסטיות כאחת, רצו בו כמועמדן. לבסוף היו אלה שבעה הקולות הלא-קו מוניסטיים שנתנו לגירורה, יחד עם קולו שלו, את שמונה הקולות הדרושים. יעקוב פרה, החבר הלא קומוניסטי של עדת גר גורה היוניט-אורתודוקסית הצטרף דווקא לששה הקומוניסטים.

לפי חוקי העדות, עדות מרשיעה מפי עד אותו צד חמורה מזאת של עד היריב. אם השופט יכול להניח כי עדות כזאת יי נתת במזיד, הוא יכול להכריז על העד כש עיין, בשחררו בכך את צד העד מכובד עדותו ובאפשרו לו חקירת שתי וערב של עדו הוא.

אות קי

אנחנו מצפצפים על השלם המסים האמריקאי!